

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **T. T. N.**, zastoupené Mgr. Zdeňkem Hrouzkem, advokátem se sídlem v Brně, Jana Uhra 13, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2005, č. j. 63 Az 153/2004 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2005, č. j. 63 Az 153/2004 - 21, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 7. 2004, č. j. OAM-2451/VL-20-05-2004, jímž byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ze všech procesních úkonů učiněných stěžovatelkou v řízení o udělení azylu vzal za prokázáno, že stěžovatelka neopustila zemi původu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování, když uvedla jako důvod ekonomické potíže ve vlasti a snahu o legalizaci pobytu v České republice. Tyto důvody nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu a ministerstvo proto nepochybilo, když žádost zamítlo jako zjevně nedůvodnou. Ministerstvo podle názoru krajského soudu mělo dostatečné podklady k tomu, aby zjistilo beze zbytku úplně skutkový stav a aby mohlo posoudit důvodnost či nedůvodnost žádosti stěžovatelky.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvodnost opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. I když ve správním řízení stěžovatelka tvrdila, že opustila Vietnam z ekonomických důvodů, domnívá se, že v daném případě se nejedná o zneužití azylové politiky České republiky, ale jedná se spíše o výsledek „humanitárního procesu“ správního řízení, kterým je azylové řízení ovládáno. V daném případě stěžovatelka v souladu s podanou žalobou tvrdí, že napadený rozsudek je nesprávný mající vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud správní rozhodnutí zrušit. Není pochyb, že ekonomické důvody hrály také svoji roli, nikoliv bezvýznamnou, ale paušalizovat, že se jedná pouze a jen o důvody, které vedly stěžovatelku k získání azylu, je nepřesné. I když stěžovatelka nechce polemizovat s úzusem, že je nezbytné při rozhodování o udělení azylu prokazovat konkrétní pronásledování a diskriminaci, na druhou stranu však obecná informace o situaci v této oblasti je pro rozhodnutí naprosto nezbytným důkazem, a proto uplatnila i kasační důvod uvedený pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z těchto důvodů se domáhala zrušení napadeného rozsudku a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo nepochybně zjištěno, že stěžovatelka žádala o udělení azylu kvůli potížím ekonomického charakteru a legalizaci pobytu v České republice. Tyto důvody nejsou azylově relevantní. Proto ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka vytýká zcela nedůvodně krajskému soudu nesprávnost napadeného rozsudku. I když obsahové je kasační stížnost na kvalitativně vyšší úrovni, opět obsahuje v podstatě pouze obecnosti. Stěžovatelka sice konstatuje, že ve správním řízení uvedla, že svou zemi původu opustila z ekonomických důvodů, potvrzuje, že tyto důvody hrály svou roli, nikoliv bezvýznamnou, ale označuje za nepřesné paušalizovat, že jen tyto důvody ji vedly k získání azylu. Jaké jiné důvody byly pro ni motivací pro podání žádosti o azyl, o nichž navíc ve správním řízení mlčela, však již v kasační stížnosti nic neuvádí. V této souvislosti nelze také nezdůraznit, že žaloba je naprosto nic neříkající, když obsahuje pouze výčet ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a odkaz na to, co stěžovatelka vypověděla při obou pohovorech a na ostatní obsah správního spisu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na to, že obsah rozsudku krajského soudu je limitován ustanovením § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s., podle které soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu nelze pouhou citaci zákonných ustanovení bez náležité konkretizace pokládat za řádné žalobní body, neboť z nich není patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Rovněž je nutno zdůraznit, že s ohledem na uvedenou dispoziční zásadu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Proto je také zcela neopodstatněný důvod ve smyslu § 103

odst. 1 písm. d) s. ř. s., že obecná informace o situaci v této oblasti (jedná se zřejmě o zemi původu stěžovatelky) je pro rozhodnutí naprosto nezbytným důkazem. Protože tento důvod nebyl uplatněn v žalobě, nelze krajskému soudu, který je vázán dispoziční zásadou, vytýkat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu